

a l'ombra de l'alzina
a la sombra de la encina
à l'ombre du chêne
all'ombra della quercia
Magdalena Aulina

15-04-2020

« Després, Déu es va recordar de Noè i de tots els animals domèstics i feréstecs que eren amb ell dintre l'arca. Llavors va fer passar un vent per la terra, i el nivell de les aigües començà a minvar. Les aigües abismals de l'oceà deixaren de brollar i es tancaren les rescloses del cel; i va parar de ploure. Les aigües s'anaven retirant de la terra, i al cap de cent cinquanta dies el seu nivell havia baixat. El dia disset del mes setè, l'arca es va encallar a les muntanyes d'Ararat. Les aigües continuaren baixant a poc a poc, fins al mes desè, i el dia primer d'aquest mes aparegueren els cims de les muntanyes.

Al cap de quaranta dies, Noè va obrir el finestral que havia fet a l'arca i deixà anar el corb, que sortia i tornava, esperant que les aigües s'eixuguessin a la terra. Llavors deixà anar el colom per veure si les aigües havien baixat del tot, però el colom no va trobar cap indret on aturar-se, i va tornar a l'arca: les aigües encara cobrien la terra. Noè va treure la mà, va prendre el colom i l'entrà dins l'arca. Va esperar set dies més i deixà anar altra vegada el colom. Aquest va tornar al capvespre duent al bec una fulla d'olivera acabada d'arrencar. Noè va comprendre que les aigües ja havien minvat. Va esperar encara set dies i deixà anar el colom, que ja no va tornar» (Gènesis 8,1-12).

El relat de la fi del diluvi -amb la tornada del colom duent una fulla d'olivera al bec pot representar significativament la Pasqua del Senyor d'aquest any 2020. El dia de Pasqua, el colom de la pau ens porta, virtualment a cadascú, un brot d'olivera, com per fer-nos veure que aviat podrem sortir d'aquesta "quarantena", de la por, de l'aïllament preventiu o curatiu.

Déu es va recordar de Noè. I Déu es recorda de nosaltres.

Déu va beneir a Noè i a la seva família, establint així un pacte amb la humanitat sencera. Per això Déu es recorda de nosaltres, estem en el seu "cor", no ens oblida. Va enviar el seu Fill unigènit, que venç la mort, venç la por, restaura la nostra vida i esperança, i ens diu a cada u: «no tinguis por, estic amb tu tots els dies, fins a la fi del món! Jo et recordo a tu!». Déu pateix pel nostre sofriment, per la nostra tristesa, pels nostres temors. Com Jesús va plorar la mort del seu amic Llätzer, així també plora amb nosaltres pels nostres patiments i la mort de molts dels nostres germans durant aquests dies.

I nosaltres, ens recordem de Déu? Recordem que som fills seus? Recordem que tots anem "a la mateixa barca"?

Tancats a casa o hospitalitzats, tots estem esperant, plens d'esperança, el fi de l'aïllament... per poder sortir i tornar a una vida "normal". Tot i que ja no tornarà a ser el mateix. No pot ni ha de ser com abans. Certament haurem de ser més forts i més prudents, més respectuosos de la nostra "casa comú" -la creació, que Déu ens ha entregat a les nostres mans-, més responsables i més austers. Ho serem sí, en aquest temps quaresmal, hem après una lliçó important: valorar i assaborir les coses petites, donar importància al que és

essencial, essent temperats, i sobretot donant valor a les persones, a la seva amistat, a la seva proximitat... Haurem de "canviar".

Magdalena Aulina va fer construir la **Torre de la Esperança** a Banyoles com símbol permanent d'esperança en Déu, que manté forta la nostra vida de fe i d'amor! Avui, un colom surt, simbòlicament, d'aquesta torre amb un brot d'olivera. És un senyal d'esperança i de confiança, que ens manté en la certesa que Déu no ens abandona. Déu es recorda de nosaltres i s'entrega per nosaltres: va enviar el seu Fill Jesús -condemnat, mort i ressuscitat per a la nostra salvació i perquè la nostra vida fos plena- i ens dóna també el seu Esperit, "que és el Senyor i dóna la vida". Vivim la vida en plenitud, en l'alegria de l'amor!

Resurrexit, sicut dixit, alleluia. Ora pro nobis Deum, alleluia

**Bona
PASQUA**

